מאת הגאת מיר הדב בדוך הדטפלר שליט"א, מאת הגאת מיר הדב בדוך הדטפלר שליט"א, ראסי כולל עשדת חיים בדוך, קליבלגד היישס

entitled to, they may walk and keep the money for themselves.

When Dayan Fisher zt" (1) paskened on this question, he added an important detail. He said that if walking (instead of a cab) would somehow impair the job (he or she is tired, etc), then they are not permitted to do so and keep the money.

Addition: We are only discussing cases where the employee went to extra trouble to arrive at the workplace. However, if other circumstances arose which allowed the person to save on the car fare, such as getting a free ride or a hitch to work, it is not necessarily the same and a *shaila* must be asked to a Rav (2). Scraped Paint of Car. Ouestion: A driver scraped his car against another car. No real damage occurred to the victim's car. but some paint was scraped off. Does he have to pay for it? **Answer:** If the scrape is small enough that regular people would not fix it, there is no obligation to pay. If it is large enough that regular people would pay to have it fixed, there is a discussion among the Poskim if he is required to pay or not. Rav Elyashiv

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY Monetary, Interpersonal Laws and Din Torah (28) Before *Yom Tov* we had discussed a number of monetary laws

regarding automobiles. We continue with related halachos. Employee Who Saves on Car Fare. Ouestion: There are a number of cases when an employer gives an employee extra money to pay for his transport to and from the work site. The employee would rather keep the money and walk. Is that justified, or perhaps since there was no no car fare, the money goes back to the boss? Two such examples I personally know about are as follows: A father hired a tutor to come to his home and learn with his son and the distance justified a cab ride, which he had no problem adding to the tutoring fee. The tutor decided to walk and keep the money. Another case involved a Mikva lady who often has to stay late for latecomers. The committee decided she is entitled to take a cab home at that late hour and they will pay her for it. She prefers to walk and keep the money. Answer: The *Poskim* rule that in all these cases, since the person is going to extra trouble to save the money he or she is $zt^{\prime\prime}$ is quoted as ruling (3) that he does have to pay.

ביז הריחיים – תבליז מדף היומי – מכות כב.

מספר "Our *Mishnah* states: The amount of מלקות sorty minus one = 39. The *Mishnah* explains since the *pasuk* savs: מספר ארבעים, we interpret this to mean the number that is close (causes the) number 40 to be counted after it. If the Torah would've said ארבעים we would take it literally to mean 40. Since the Torah savs במספר ארבעים, we would take it literally to mean 40. Since the Torah savs במספר ארבעים. דקיימי מקמי ס"ת ולא קיימי מקמי גברא רבה". Our או are so great, that even though it seems the *Torah* savs explicitly 40, they teach us not to read it literally, but rather that it means 39. The סעהדרץ פיא, ה״א] says we never give more than 39 even if the הוטא is very strong. But if he is weak, we give him less, for fear he might die. רכמים the הכמים said: even if one is strong we only give him 39, so in case the שליח ב"ד adds one accidentally and gives him 40. he won't be אובר because he gave him 40 which is ultimately אובר. The **כסי משנה** savs: it seems that the is learning that 39 is a הארייתא not ארבעים. He explains, although the *Gemara* says this *limud* is from the words במספר ארבעים, the must learn that this is only an אסמכתא. The איז משנה adds: איז that this is the רמב"ם לשיטתו who calls everything that is not loses count and gives 40. he isn't גולה (if the אובית dies) and isn't עובר בל תוסיט because או התורה he should receive 40 anyway.

The עוקר לגמרי brings the above המב"ם and asks: we have a כלל never make a גמב"ם that is הקצד אות ד'ו **מנחת חינוד** that is עוקר לגמרי something that is said explicitly in the תורה. For example: They are איכ not to blow שופר on Shabbos, but since in other years when כייי doesn't fall on Shabbos we will be תוקע, this isn't considered an א עקאירה לגמרי, But here, by giving only 39 as a precaution to losing count, we will never give the stated amount of 40. This is עוקר לאמרי the amount said in the Torah! Furthermore, he asks ואות ה according to the אנא twould subtract 1 for the אימד that we administer one less as a איגע, it would come out, if we are אימד someone for 5 אימד, we would subtract 1 for the סיג. This leaves 4. since it needs to be ראוי להשתלש, he would only receive 3. Similarly, if one is אומד for 6, we take away 1. leaves 5 but it's not אוניד so he would receive only 3. It follows, that if one is אומד for 3. take away 1. leaves 2. This is not ראוי להשתלש, so he receives none או או אין the אין התורה why the כסף משנה), that really 39 is מנחת חינוד why the מו התורה wouldn't discuss this phenomenon? The מנחת חינוד and the crease an רמב"ם means to only give us a קצת טעמ for this but he doesn't mean to always decrease an אומד (1) אומד (1

קפו, ופתחי חושן פקדון יאכב (3) הובא רמשפנו המזנה ח"א עמ' הע"ז

Special Mazel Tov to Mr & Mrs P.D. and Gitty Katz & Mr & Mrs

Eli Mendlowitz on the Chasuna

of their children, Miriam and

Boruch. May the young couple

be zoche to build a Bayis

Ne'eman B'Yisroel לשם ולודפארוד

Rebbe R' Heshel of Krakow zt"l (Chanukas Hatorah) would sav

"אראה הכהן את הנגע ביום השביעי - Why must a person come to the *kohen* specifically on the day when he becomes purified from his plague of ארעת *leprosy*? The leprosy was inflicted as a result of *Lashon Hara*, speaking ill of another person or talebearing. This kind of behavior very easily becomes habitual. On the day when the person is once again allowed to re-enter society, he might immediately begin speaking improperly once again. Therefore, he is brought to the kohen to receive extra strength, counseling and guidance to deal with this terrible habit." ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבי

That תפילה Brings ... Be M'Kabel to Protect It!

855.400.5164 / Text 323.376.7607 / kvodshomavim.org

A Wise Man would sav:

б

"Some people talk in their sleep. Public speakers talk while other people sleep." To place an ad or to dedicate in **BE HAPPY With the Special Relationship**

your city for a simcha, yahrzeit or any reason, please send an email to:Torahtavlin@vahoo.com

כ׳ בעומר – פרק ב׳ דאבות

Cities Edition ANX. TORAH TAVLIN rah Tavlin Publicatio ע"ג ר' אברהם יוסף שטואל אלתר בז ר' טובי

שבת קודש פרשת תזריע-מצורע – ה׳ אייר תשפ״ה Shabbos Kodesh Parshas Tazria-Metzorah - May 3, 2025 טיב התבדי

בראתי יצר הרע ובראתי לו

מאת הנה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ טלט"א, ר"י ויצא הכהן אל מחוץ למחנה וראה הכהן והנה נרפא נגע הצרעת מז הצרוע ... (יד-ג) – הביבה גמילות הסדים יותר מז העבודה רש״י: אל מחוז למחנה – חוז לשלש מחנות שנשתלה שם בימי חלוטו. הנה. עומד לו הכהו בבית ה' ומשרת את בוראו בעבודתו הנשגבה. עבודה מעוררת נחת רוח במרומים, עבודה המרצה את ישראל לפני בוראם. עבודה שעל יה זוכה גם להשרות את השכינה בתחתונים. ואף על פי כז מצווים אותו להיפנות זעבודתו הנשגבה. ולצאת דרר ארוכה עד אותו מקום נידח שבו שוהה המצורע. כדי

לטהרו ולסייצו לשוב לחיק משפחתו ובקרבת ידידיו ומכריו. אילו לא היתה התורה מצוה על כר. לא הייתה ׳דעת בעלי בתים׳ משלימה עם מהלך כעין זה, כי יאמרו, הן אמת שגם בשעה שהכהן מתעסק בטהרתו של המצורע, הוא עוסק במצוה. אולם מעלת עבודת הכהונה היא לאיז ערור. כי כאמור בזכותה באה השלימות בעולם. היא המרצה את השי״ת מעולמו. והיא הממשיכה את השכינה צולם, וכשהשכינה שרויה בעולם שרויה הברכה בכל. וכיוז שכז למה ישביתוּ את וכהו מהעבודה שיש בה תועלת מרובה להכלל כולו. רק כדי להטיב לאיש יחידי? עדיף להסמיר ישראלים תלמידי חכמים הבקיאים במראות הנגעים. ובו בשעה משיך הכהן לעסוק בעבודתו הנעלית. אולם כפי שאנו רואים, איז זו דרכה של זורה! הקב״ה מעריף שהכהן יעזוב את משמרתו ואת מעמדו הנשגב, ודוקא הוא ופיע לפני המצורע הנדכה. ויעשה כל שביכולתו להחיש את ישועתו. אמור מעתה. שהעבודה לשמח לב נדכאים, חביבה לפני הקב״ה יותר מעבודת המקדש!

כשאי שם במקום נידח שוהה איזה אדם יחידי והינו שבור ממצבו. גם אם הוא עצמו אשם בכר. כי עוונותיו הם שהביאו אותו לידי מצבו העגום. בכל זאת איז ערור

אתבונז עדותיד למודים מאת הדב אברהם דגיאל אבטטיין טליט"א, בעמיס סדה אברהם כי תבאו אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזה ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחזתכם ... (יד-לד) - התחזקות במדת הבמחוז רש"י: ״בשורה היא להם שהנגעים באים עליהם, לפי שהטמינו אמוריים מטמוניות ול זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר. ועל ידי הנגע נותץ בית ומוצאז". עכ"ל, הרי. בנגעי הבית אמרה הכתוב "ונתתי". שבודאי יהיה נגאים אלו. אבל בשאר הנגעים אמרה הכתוב "כי יהיה וגו". שאם יהיה, ומדוע בנגעי בית שינה וכתוב לומר "ונתתי". שבודאי יהיה נגעים. על זה פי' רש"י (מדברי חז"ל) שזהו בשורה זהיה להם נגעים כדי למצא המטמוניות של זהב שהאמוריים נותז לתוך כותליהם. וכבר הק' המפרשים מדוע הוצרר הקב"ה לבשר להם לכלל ישראל בשורה זה? מה תועלת עם בשורה זה עכשיו. הרי עכשיו עדייז אינם בארץ ישראל. וכפשוטו איז שום צורך עם בשורה זה. ועוד הקשו, מדוע ניתנה הקב״ה אוצרות של זהב דוקא באופן זה, צ״ב. וכבר תי׳ המפרשים קו׳ זה בכמה וכמה אנפי, וגם אני אענה חלקי בישוב קו׳ וזו?

ונראה לומר. דהנה עד עכשיו. כלל ישראל היו בתור המדבר. ופרנסתם הוא ע״י

המז מז השמים. שבכל יום ויום כלל ישראל יצאו ללקוט מזונותם לאותו יום. ולא היו

משתרלים בהשתרלות בדרך הטבע לצורך פרנסתם. רק פרנסתם היה באופן נס נגלה

לשכרו של זה המפנה עצמו כרי להקל על צערו. הז אם הוא משתדל בפועל לחלצו מז המיצר, והן אם מדבר על לבו ומחזקו ומנחמו. אולם. גם כעת כשיודעים כבר מעלתו של המיקל מצערם של שבורי לב.

וכבר יודעים שאיז בכר הפסד להכהז, בכל זאת צריכים להביז, למה בחרה התורה שמלאכה זו ייצשה דוקא ע"י הכהז? למה לא יזכּוּ במצוה זו גם שאר התלמידי חכמים הבקיאים במראות הנגעים? ואפשר לומר שחפז בוראינו שדוקא משרתיו יתעסקו במצוה רבתא זו, כי כבוד הוא לו שאלו הדואגים לצערם של הזולת הם הם ישרתוהו...

מעתה לא תהיה מצוה זו קלה אפילובעיניהם של המנצלים כל עתותיהם לשרת את בוראם בתורה ובעבודה. וגם הם לא יקמצו מלהקדיש זמז לגמול חסד ולשמח לב נדכאים בכל האמצעים שביכולתם. ובכך יזכו גם כן לעורר יותר נחת רוח בתורתם ובעבודתם. כי יתפאר בוראינו שאלו העובדים אותו הם בעלי מידות טובות ודואגים לטובת זולתם.

ומלבד מה שמצוה זו היא שבח לעובדי ה' ותלמידי חכמים. היא גם מסעייתם של רבי עקיבא להתעלות במעלות התורה. והרי ידוע הוא מאמרו בירושלמי(נדרים פ״ו ה״א) על מאמר הכתוב (ויקרא יט. יח) 'ואהבת לרער כמור' - ש׳זה כלל גדול בתורה׳ושמעתי פעם אימרה המפרשת את דבריו כר: ׳זה׳ מצוה זו של 'ואהבת לרער כמור' הינו'כלל' לכל מי שהוא 'גדול בתורה'. כלומר. אם תתבונז יתברר לפניך שכל אלו שזכו לתואר 'גדול בתורה' ושבילי התורה נהיריז לפניהם. כולם היו זהיריזוזריזיז מאוד במצוה זו של ׳ואהבת לרער כמור׳. מצוה זו היתה תמיד נר לרגליהם. תמיד הצטערו עם צרת הזולת. ותמיד היו הוגים במחשבותיהם האיר להטיב עם הזולת. ומצוה זו היא שהכשירה אותם לתורה. ובזכותה התצלו והתדבקו בתורה.

בכל יום ויום. וכל זה היה רק כל זמז שהיו במדבר. אבל כשנכנסו לארץ ישראל. פרנסתם בא להם ע"י דרך הטבע, ע"י השתדלותם שיעשו. וכיון שפרנסתם בא להם באופז זה. יש מקום שידאג אחר ויאמר. מאיפה יבא להם פרנסתם. שלעשות פרנסה בדרך הטבע הוי דבר שנראה קשה מאוד, ויש מקוםלדאגות גדולות. ועל זה הקב״ה מבשר להם הך בשורה, אפילו קודם שיבאו לארץ ישראל, שאיז מקום לדאוג כלל. שהוא ית' דואג על פרנסת כלל ישראל. והוא ית' מכיז להם פרנסתם עכשיו אפילו קודם שנכנס לארץ ישראל, ולא צוד, אלא שיהיה להם פרנסה באופו שהוא למעלה מדרך הטבע, שהרבה שלוחים למקום. ועל כן דוקא כאן קודם שנכנסו כלל ישראל לארץ ישראל הודיע להם הקב״ה בשורה זה, ועל ידי בשורה זו יתחזקו את עצמם לבטוח בה' שהוא ית' יפרסנם. ביז באופו שהוא בדרר הטבע וביז באופו שהוא למעלה מדרך הטבע.

ומדת הבטחוז הוא אחד מז הדברים שצריכיז חיזוק תמיד בכל יום. וביארו הספה״ק את דברי הגמ׳ בשבת (לא, ע״א): ״אמר רבא: בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו: נשאת ונתת באמונה, קבעת עתים לתורה. עסקת בפריה ורביה, צפית לישועה, פלפלת בחכמה, הבנת דבר מתוך דבר״, ע״כ. דכפשוטו, כוונת הגמ׳ ששאלה "נשאת ונתת באמונה". קאי על זה שעשה כל פרנסתו עם אמונה. אמנם

ביארו באופז אחר. שהשאלה הוא האם בכל יום התחזק עצמו במדת הבטחוו.

מעשה אבות .... סימו וביום השמיני ימול בשר ערלתו ... (יב-ג)

The year 1929 (5689) was a year of pain and suffering for the Jews of *Eretz Yisroel*. The murderous and marauding Arabs attacked the small Jewish community of Chevron (Hebron), including the renowned Knesses Yisroel Yeshivah, killing sixty seven Jews and wounding another sixty. The savagery inflicted by the Arab killers was astounding even by their own bestial standards and Jews all over the world - even decent gentiles - were appalled at the massacre that took place.

However, what was more appalling, was the local British authorities seemed to indicate that it was the Jews' own fault that they were subjected to this treatment, and had they not insisted on living amongst the Arabs in Hebron, there would have been no provocation to warrant such an attack. In fact, this was the distinct impression that Sir Harry Charles Luke - British High Commissioner of Palestine and later deputy to the acting Chief Secretary - gave in his dealings and memorandum to local British officials, and it was no secret that he favored the Arab minions over the Jews of the *Yishuv*.

At one of the numerous official ceremonies that took place in Jerusalem, not long after the 1929 massacre, the Jewish delegation, led by Chief Rabbi, **Rav Avraham Yitzchok Hakohen Kook** *zt*"*l*, was met on the receiving line by the High Commissioner himself. Sir Harry Luke, prim and proper, and totally devoid of warmth, held out his hand disdainfully in greeting, however, Ray Kook refused to shake the hand of a person who so openly disregarded the Jews, and quickly walked on by. The slight was noticed by everyone present and the High Commissioner was mightily insulted.

The Chief Rabbi's actions became the topic of heated discussions all over Jerusalem, and beyond. There were those who supported Ray Kook and felt that he was right in snubbing Sir Luke, for this was a way to show that he was most undesired and not respected by the bulk of his Jewish subjects. On the other hand, a great many of the Chief Rabbi's foes were upset with his actions and feared that the High Commissioner, as well as his underlings in the governing British Mandate, would now have even more reason to dislike the Jews, and thereby show greater favoritism to the Arabs. Who knows, they claimed. if this does not lead to more pogroms and more unrestrained incitement against the *Yishuv*, for the British would now have no reason at all to protect its Jewish subjects. A bitter war of words broke out between the various factions of the Yishuv, and it further splintered the small community into even greater disunity.

During this period, a Bris Milah was held in Jerusalem, and the Chief Rabbi was invited to attend. When Rav Kook arrived, the accusations and finger-pointing began again in earnest, and the heat of the arguments threatened to disturb the celebration. Finally, Ray Kook called over his attendant and told him how to respond to the navsayers.

The attendant stood up and spoke to the massed crowd. "*Rabbosai*, the baby is about to arrive and when he does, he will be greeted by the customary 'Boruch Haba.' It is interesting to note that we do not welcome a Bar Mitzvah boy, or a Chosson and Kallah with 'Boruch Haba.' Only a tiny baby. Furthermore, we do not send off the baby, after the conclusion of the ceremony with 'Boruch Hayotzei' - a parting blessing to see him on his way. Did you ever wonder why this is so?"

The hall was now quiet. The fomenting arguments had ceased. Everyone was listening with rapt attention. "My friends, when a tiny baby is brought in, he is not vet circumcised. He is an ערל - for all intents and purposes, he is not vet Jewish. So people are so impressed by the sight and polish of a non-Jew, that they will show extra respect and greet him with extra salutations. Once the baby is circumcised, however, he is no longer and ערל - he is a Jew like all other Jews, and people are not all that impressed anymore!" The crowd began to buzz heatedly but the gabbai smiled and quieted them down.

"My friends, obviously I am joking. But can we not all learn a lesson from the matter at hand? Why should we let a gentile treat us harshly and then show him our respect? A gentile must know that he cannot treat a Jew as he pleases and the Jew will roll over and accept it!" The mood in the room seemed to shift and people understood the reason behind Rav Kook's action.

וארבעה אנשים היו מצרעים פתח השער ... (מלכים ב׳ ז-ג) to their infliction. Nevertheless. Hashem orchestrated that they became the instrument of salvation for Malchus Yisroel in the face of the Aramean threat. The Torah states that a *metzorah* must isolate himself outside the camp so as not to make it impure, however that biblical commandment applied only to the *machaneh* in the desert, and by extension the city of Yerushalavim, which maintained a heightened level of kedusha due to the Bais Hamikdash being there. But why were the four lepers not allowed into the city of Shomron?

R' Meir Simcha of Dvinsk zt"l (Meshech Chochma) answers that despite the many terrible and sinful kings who

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH BY AN UNEQUALED HISTORIAN תורת הצבי The four *metzoraim* (lepers) identified as Geichazi and his ruled *Malchus Yisroel*, they considered themselves upstanding three sons, were forced to sit outside the city of Shomron due Jews. In fact, in their minds, these kings followed *halacha* and adhered to the *Torah*, albeit only to the parts that they wanted to. As such, the kings of Malchus Yisroel treated their capital city of Shomron with the same reverence as Yerushalayim the capital city of Malchus Yehuda. Whatever halachos applied to Yerushalayim also applied to Shomron.

> Although their logic is wrong, there is still a valuable lesson to be gleaned from this. We may think that our minor good deeds will never tip the scale in our favor so there is no point in even trying to do them. However, it's important to remember that regardless of a person's level of *yiddishkeit*, doing a *mitzvah* - any *mitzvah* - is beloved by *Hashem* nonetheless.

כי תבאו אל ארץ כנעז אשר אני נתז לכם לאחזה ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחזתכם ... (יד-לד)

These opening words connote good tidings. Hashem is making us privy to breaking news. As we enter Eretz Canaan and move into our new homes, we may experience *tzaraas* on our new homes. **Rashi** comments that this is good news; the afflicted house is demolished and treasure hidden by its former Canaanite owners is discovered. The question is obvious: Does Hashem not have a different method of bestowing immense wealth upon us? Also, if *tzaraas*, as we know, is a divine retribution for certain transgressions, what about the well-known dictum that אין רוטא נשכר A sinner does not get rewarded through his wrongdoing!

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

R' Yechiel Michel Epstein *zt''l*, the **Baal Aruch Hashulchan**, explains that *Hashem* has so much love for his children that even when they sin, He still showers them with blessing, because the point of pain we may be afflicted with, isn't necessarily for the purpose of punishment, but rather to awaken in His children the will to repent and return to Him. Hence, if and when we heed the calling, we can be the recipients of even more *beracha*. Based on this, we can understand the connection between this week's haftarah and our parsha. In it, we read about the four lepers who remained מחוצ למחוג. The rest of the haftarah discusses how out of desperation and hunger, they checked out the nearby camp of Aram, which seemed desolate. They were unsure if the inhabitants were waiting in ambush or had actually deserted it. They told their brethren and together investigated and discovered that the camp was actually abandoned. They then proceeded to loot the empty camp of Aram.

Aside from the fact that they were *metzoraim*, what does this have to do with this week's *sedra*? Perhaps the point is in line with the above explanation. Although *tzaraas* and its ensuing term served חוא למחנה would at first seem to be a punishment with no silver lining, the opposite is actually true. It's all Hashem's blessing, albeit in disguise. Through the tzaraas, treasures can be found, both in the demolished homes and also in Aram. In truth, this is the case with all our trials and tribulations. At times we realize it and other times we may not. But we must always remember: חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטוב!

למה הדבר דומה ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחזתכם ... (יד-לד)

A wealthy man once wanted to support a friend who had fallen on hard times. His friend, on the other hand, was too ashamed to accept charity. Time after time he tried all sorts of clever ways to convince his friend to take money, with no success. Finally, the wealthy man devised a plan. Instead of giving him money directly, he helped him open a business so the friend would feel like he was earning the money himself. Behind his friend's back, he sent customers to buy merchandise and paid for it out of his own pocket until the business was up and running successfully.

his wealthy friend: "I didn't know I had it within me to create demolishes his house, he will find the reward.

אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת ... (יג-ב)

GOLDEN NUGGETS ON THE PARSHA WITH A FOCUS ON LESSONS HOW TO SERVE HASHEM AND BE A BETTER JEW BY R' YEHOSHUA GOLD מזהב הבהבלרלים

In this week's *Parsha*, we learn that for certain *aveiros*, a person would be subject to a *Nega*, a form of leprosy. And while such a condition may form on the person's skin, the **Seforno** points out that it was a pure miracle to occur on clothing or bricks of a house! Hashem does this to wake a person up, and give him a reminder about Who is truly behind everything that happens in the world, even what seems like a natural occurrence. R' Yeruchem Levovitz zt'l, Mirrer Mashgiach, broadens this idea. If you want to explain what water is, the answer is pretty basic. But upon further scrutiny, water is quite complex. It involves hydrogen and oxygen atoms, a coalescent bonding, and the formation of polar molecules. When Hashem performs miracles, it opens our minds and changes our perspective. What we assume to be ordinary is anything if not extraordinary!

Recently, a video circulated of a plane carrying Jewish families that skidded off the runway. The fuselage broke apart and the wheels landed a distance from the plane's body. The videographer is incredulously thanking Hashem for the clear miracle, saving every man, woman and child on that plane. We've heard about other aerial disasters lately that did not have such happy outcomes. Clear miracles happen, and we should use them to strengthen our belief in Hashem's existence and control.

The posuk in Mishlei says, "שוט לסוס, מתג לחמור, ושבט לגו כסלים" - a whip for a horse, a bridle for a donkey, and a rod for the back of a fool. The Vilna Gaon zt" explains, without a whip, a horse will not get its rider to the desired location. But once trained, the horse only needs the whip to be raised, and it knows to follow commands. The more stubborn donkey requires actual reins to be guided. But the most obstinate of all is the fool, who refuses to get inspired. Even the clearest message from Hashem, cannot get the dullard to draw closer to the One giving the messages. Don't be worse than a donkey. Wake up and hear the clear message! May we taka be zoche to the fulfillment of האבחים ומע הפסחים, speedily and in our days!

נמשל: Rashi tells us that when Bnei Yisroel came into Eretz *Yisroel* and their homes were inflicted with *tzaraas* they were forced to demolish their homes and it was then that they found hidden treasures from the previous occupants. But why? If *Hashem* wanted a person to have the treasures, why put him through all the trouble of demolishing his house? One of the numerous lessons derived from here is a concept of great significance. Hashem wants to provide for every person; however, He does not want a person to feel ashamed by simply receiving. Therefore, He created a system in which, if a person truly places his full trust in Hashem, A while later the two friends sat down for a "business Hashem will reward him by taking care of all his needs. Here meeting." The now economically comfortable man turned to too, if a person fully adheres to His commandments and

such a successful business." The rich man smiled knowingly.